

1 Mayıs, 2019

Proleterlerin vatani yoktur, onlar uluslararası işçi sınıfıdır!

***Kapitalist devletler arası militarizm ve savaşa karşı,
yaşasın işçi sınıfının devrimci sosyal savaşı!***

Geçtiğimiz on yıllarda iletişim ve ulaşım alanındaki gelişmelerle hızlanan küreselleşme süreci, gezegenin her bölgesini korkunç kapitalist üretim döngülerine maruz bıraktı. Ücretli emeğin sömürüsüne dayanan ve salt kar hedefleyen üretim sürekli üreten, çoğu faydasız ve hep artan sayıda mal üretmeyi hedefleyen bir volkanıdır. Fakat şimdi topyekün iktisadi ve ayrıca entelektüel ve ahlaki düşüşte olan kapitalizm, gezegenin insani ve doğal bütün kaynaklarını sömürerek hayatta kalmaya çalışıyor.

Siyasi ve iktisadi iktidar, devletlerle kıyaslanabilecek zenginliğe sahip olan ve tüm dünyanın kaderine tahakküm uygulayan çok büyük şirketlerin başındaki burjuvazinin az sayıdaki ferдинin elinde toplanmış durumda.

Lakin farklı kapitalistler ve milli sermaye grupları arasındaki sürekli çatışmayı belirleyen ve onları mali felaket cehennemine sürükleyip duran, anonim ve kontrol edilemez bir tarihsel güç olan Sermayedir.

Eğer sermayenin aşırı konsantrasyonu artarsa bir yandan işçi sınıfını toplar, güçlendirir ve birleştirir; diğer yandan küçük burjuva, esnaf ve zanaatkar sınıfları acımasızca mahveder, toplumsal güçten, tarihsel bir rolden ve programdan mahrum bırakır – Fransa’da Sarı Yeleklilerde gördüğümüz şekilde gürültülü isyanlarını ifade ettiklerinde bile bu böyledir.

Öte yandan, hem krizin durdurulamaz ilerlemesinden hem de yeni bir kapitalist devin, Çin’in eski emperyalist güçler dengesini tahrip eden yükselişinden dolayı, eski uluslararası gerilimler kızışırken yenileri de ortaya çıktı. Önde gelen devletler tarifeler, ambargolar ve şantajlar aracılığıyla ticaret savaşına başladılar bile ve yerel silahlı çatışmaları tekrar alevlendiriyorlar. Kapitalizmin insan türü için asla barışçıl ve uyumlu bir gelişme sağlama sözünü tutamayacağı şimdiki kadar çoktan kanıtlanmıştır.

Tam aksine, burjuvazi on milyonlarca proletere birbirini katletmenin dayatılacağı yeni bir genel emperyalist çatışmaya hazırlık için askeri güçlerini tekrar donatıyor: çalışan insanlığın sefaleti büyürken, yüz milyarlarca dolar ölümcül silahların üretimine akıtılıyor.

Fakat dünya savaşı, can çekişen kapitalist canavarın çaresizce attığı son zar, kendisini ancak tarihsel düşmanı olan uluslararası işçi sınıfının güçlerini bölüp proleterleri proleterlere karşı kışkırttığında gösterecek. Her yerde mide bulandırıcı “bağımsız”, ırkçı ve yabancı düşmanı bir kampanya çoktan başladı ve bu kampanyanın tek amacı proletaryanın sınırları aşan birliğini bozmak ve onu yeni bir savaşa hazırlamaktır.

Bu habis propagandanın bahanesi Afrika’da, Asya’da ve

Latin Amerika’da hep en fakir ülkelerde yaşamış milyonlarca insanın göç etmesi ki bu göç dalgası kapitalizmin dayatmasıyla gerçekleşiyor; bir yandan kapitalizm, haris emperyalist sömürüsüyle her geçen gün çoğalan imkanları kıt insanları sefalete sürüklüyor, öte yandan kapitalizmin doymak bilmez ucuz emek talebi devam ediyor.

Milyonlarca çaresiz insan, emperyalist burjuvazinin Orta Doğu ve Orta Afrika gibi yerlerde doğal kaynaklara el koymak ve stratejik ve askeri öneme sahip bölgelerde konuşlanmak için çıkardığı bitmek bilmez savaşlardan kaçmak zorunda bırakılıyor.

Kapitalizm dünyayı çalışanlar için bir cehennem haline getirmiş durumda. Heryerde proleterler, koşullarının ve varsayıldıkları güvencelerinin günden güne itici gücü kar hırsı olan hakim sınıfın, ekonomik kriz tehditi altındaki işçi sınıfının zayıflığından istifade ederek gerçekleştirdiği saldırılarla ortadan kaldırıldığını görüyorlar. Burjuvazi karını savunmak için ücretleri kesmek, çalışma saatlerini ve işyüklerini arttırmak, çalışma güvencesini, doğum, yaşlılık ve hastalık yardımını kesmek gibi önlemler alıyor. Kar oranlarının düşme eğilimi ve malların aşırı üretiminin neden olduğu ekonomik kriz, patronları işçilerin sömürüsünü yoğunlaştırmaya iterken, bir yandan da her geçen gün çok daha fazla insan işsizliğe mahkum oluyor.

Pek çok ülkede, işçilerin bir kısmını sıklıkla illegaliteye zorlanan, ülkeden atılma tehditiyle şantaj yapılan yabancı göçmenler oluşturuyor; köleliğe yakın olan bu habislik, burjuva devletleri tarafından işçiler arası rekabeti arttırmak, hislerini zehirlemek ve güçlerini bölmek için kullanılıyor.

Sermayenin karşısında nesnel olarak tek bir tarihsel güç duruyor: milliyetler ve ırkların ötesinde bir sınıf olarak örgütlenmiş enternasyonal proletarya. Proletarya bir kez daha Sermaye için bir meta değil kendisi için bir sınıf olacak ve patronların saldırısına karşı güçlerini birleştirmek için elzem olan sınıf sendikalarını yeniden inşa ederek yaşama ve çalışma koşullarını savunacak. Bu şekilde burjuva rejime sadık sendikaları ve sahte dostlar olan oportünist partileri ifşa etmeyi ve siyasi aparata, polis aparatına ve askeri aparata karşı savaş vermeyi öğrenecek.

Gerçek sınıf savaşında proletaryaya, tarihsel sabit programı ‘Proleterlerin vatani yoktur!’ diye haykıran, devrimci ve enternasyonal Komünist Partisi’ne katılmış proletaryanın öncü kolu liderlik edecek. Onlar, kapitalist rejimin devrilmesi ve komünizm için verilecek olan dünya mücadelesinde kendilerini sınıf kardeşleri olarak birleşmiş bulacaklar.

Enternasyonal Komünist Partisi
international-communist-party.org